

Caracterizarea personajului Nica din opera Amintiri din copilărie scrisa de Ion Creanga-a treia pa

Nici nu poate fi altfel, de vreme ce el descinde dintr-o mama care "stia a face multe si mari minunatii". De altfel, maniera principala de caracterizare a personajului e insiruirea de fapte la care acesta participa si pe care le cheama in constiinta memoria afectiva.

Partea a treia a cartii se deschide cu imaginea Humulestiului, satul prin care trece axa lumii si locul in care se varsa toate energiile universului. Din acest loc sacru a inceput odiseea feciorului lui Stefan a Petrei. Episodul Fal-ticeni, pe langa hilara scoala de catiheti, surprinde o noua etapa din existenta tanarului Ioan. Scenele homerice, la care acesta participa in bojdeuca lui Paval ciubotarul, sunt populate cu figuri de epopee, cum ar fi Nica Oslobanu. Apropierea de adolescenta face ca viata sa fie traita acum la alte proportii. Spre exemplu, "clacusoara" starnita de "postele" aplicate varului Ion devine o incaierare intre zei, cu efecte catastrofale: "Sa fi vazut ce blastamatie si galamoz era in casa: ferestile sparte, soba daramata, smocuri de par smulse din cap, sange pe jos, Pavel, cu pieptul ars, si Ion, cu calcaiul fript, sedeau la o parte gafuind; eu cu Zaharia, de alta, mirandu-ne de cele intamplate..." Eroul ia acum act de forta lui urieseasca.

In ultima parte a operei, imaginea mitologica a personajului se estompeaza odata cu iesirea acestuia din copilărie; vitalitatea se atenuaza si ea, iar evocarea satului se realizeaza din perspectiva celui rupt de trairea mitica. Drumul spre Iasi, in caruta lui mos Luca, un Charon al Amintirilor..., echivaleaza cu amurgul zeului. Flacaul impartaseste soarta unui Ioan fara Tara, blestemat sa rataceasca prin locuri straine, departe de zarea Humulestilor. Sufletul sau va trai de aici inainte un acut sentiment al dezradacinarii: "Apoi lasa-ti, baiete, satul, cu tot farmecul frumusetilor lui, si pasa de te du in loc strein si asa departat, daca te lasa pardalnica de inima!" Ajuns la maturitate, povestitorul nu a putut nicicum scapa de acest sentiment.

Poate de aceea, cand trebuia sa vorbeasca despre sine, o facea cu nostalgie, dar si cu ironie: "Ia, am fost si eu, in lumea asta, un bot cu ochi, o bucata de huma insufletita din Humulesti, care nici frumos pana la douazeci de ani, nici cu minte pana la treizeci si nici bogat pana la patruzeci nu m-am facut". Totusi, dincolo de suprafata anecdotica a textului, ghicim in Amintiri... portretul unui personaj croit magistral pe dimensiunea mitologica.